

αυτή ἡ φράσις, κι' αὐτὸς ἀντὶ νὰ τοῦ τὴν ἐξηγήσῃ
σὰν δάσκαλός του ποῦ ἦταν, τοῦ λέει:

— Πιππήγαινε ἀποδῶ ἀναιδεεῖστιάτε!!

*

Τὸ καλοκαίρι 'πέρασε, ἦρθε κι' ὁ Σεπτέμβριος
καὶ γύρισε ἀπὸ τὸν Πύργο ὁ κύρ-Τραπεζίτης. Ἡ
χαρὰ τοῦ Γιωργάκη ἦταν ἀπερίγραπτη. Θὰ ἔβλεπε
τὸ χρυσό του, τὴν Ἀγλαία του, ὕστερα ἀπὸ τριῶν
μηνῶν χωρισμό!

Ἦταν Τετάρτη βράδυ. Τὸ βαπόρι εἶχε φθάσει
κατὰ τίς ὀχτώ. Κατὰ τίς ἐννιά καὶ μισή μετὰ τὸ
δεῖπνο, ἐζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ
πάῃ μιὰ στιγμή νὰ χαιρετίσῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ
κ. Τραπεζίτου, ποῦ ἦρθε ἀπὸ τὸν Πύργο. Ἐπῆγε
λοιπὸν μὲ μιὰ χαρὰ, μὴ τί χαρὰ! Ἐχαιρέτησε τὴν
Ἀγλαία πρώτη-πρώτη. Τὸν ἐρώτησε ἂν τὴν εὐρι-
σκε μαυρισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο, κι' αὐτὸς τῆς ἀπήν-
τησε πῶς ἦταν πειὸ ἄσπρη!

Ἐμπήκανε ἴσπην τραπεζαρία, ποῦ ἡ μαμμὰ τῆς
ἄδειαζε μιὰ βαλίτσα. Ὁ κύρ-Τραπεζίτης εἶχε
πάει ἴσπην κάμερα του, γιατί ἦταν πολὺ κουρα-
σμένος. Ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν τὰ νέα τῆς Πά-
τρας καὶ τῆς γειτονίας κι' αὐτὸς τοὺς ἔλεγε ὅσα
ἤξερε κι' ὅσα δὲν ἤξερε. Ἡ δουλειὰ ἦτανε νὰ
μείνῃ ὅση περισσότερη ὥρα μπορέσῃ κοντὰ ἴσπην
Ἀγλαία του.

Τὰ νέα του ἐτελείωσαν. Τὸ ἄδειασμα τῆς βαλί-
τσας ἐτελείωσε καὶ ἄρχισε τὸ χασμουρίσμα τῆς
μαμμᾶς τῆς Ἀγλαίας. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως
εἶχε πειὰ σημάνει. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ. Ὅταν σὲ
μιὰ στιγμή μπαίνει ἡ Παρασκευὴ ἡ μαγεύρισα τοῦ
σπιτιοῦ κατακίτρινη, μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ
στόμα ἀνοιχτό.

— Ὠχ! κυρά μου! τί νὰ σοῦ πῶ. . . ἀνέβηκα
ἀπάνου ἴσπην σοφίτα νὰ βάλω τὰ πράμματά μου
μέσα ἴσπην κάμαρα καὶ καθὼς ἔκαμα ν' ἀνοίξω τὴν
πόρτα τί νὰ δῶ! . . . Τὴ Ζαφεύρω! ναί, κυρά μου,
τὴ Ζαφεύρω! ὀλάκερη ἀπάνου ἴσπην κρεββάτι ζα-
πλωμένη μὲ κάτι μάτια νὰ γουρλωμένα! πῶ! πῶ
τρομάρα μου! μὲ ἓνα στόμα νὰ μεγάλο.

— Ἐλα πήγαινε ἀπὸ δῶ τρελλή, εἶπε ἡ κυρά
Τραπεζίτισσα. Τοῦτο μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ μᾶς ἔρθῃ
κι' ἡ Ζαφεύρω πίσω ἀπὸ τὸν τάφο. Ἀχ! κακο-
μοίρα. . . οἱ πεθαμμένοι δὲν ματαγυρίζουν!

— Μὰ τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, κυρά μου,
θὰ βρυκολάκισε. . . Τὴν εἶδα σὰς λέω ὀλάκερη
ἴσπην μαῦρα ντυμένη, εἶπε πάλι ἡ Παρασκευὴ μὲ
κάτι χειρονομίες ἀπελπιστικές.

Ὁ Γιωργάκης ἐγέλασε τότε κι' εἶπε, δώστέ μου
ἓνα φῶς ν' ἀνέβουμε νὰ ἰδοῦμε τὸ φάντασμα. Θὰ
δῆτε ἄμα πάω ἐγὼ πῶς θὰ χαθῇ ἀμέσως.

— Ναί, πηγαίνετε τέλος πάντων γιὰ νὰ βγάλετε
τὴν ἰδέα αὐτῆς τῆς τρελλῆς, γιατί εἶνε καλὴ νὰ
μᾶς κρατήσῃ ὅλη νύχτα ἴσπην ποδάρι μὲ τὰ φαντά-
μαστα. Πηγαίνετε, μὰ ἄς ἔλθῃ κι' ὁ Νικόλας ὁ
κλητῆρας μαζὺ μὴν εἶνε κανένας κλέφτης. . .

— Φώναξέ τον νὰ ἔλθῃ ἀπάνου! θὰ εἶνε κάτου
ἴσπην φυλακίε, εἶπε ἡ μαμμὰ τῆς Ἀγλαίας.

Σὲ λίγο ὁ Νικόλας ἦρθε ἀπάνου καὶ παίρνοντας

αὐτὸς μιὰ λάμπα ἴσπην χέρι κι' ὁ Γιωργάκης ἓνα
μαχαίρι τοῦ μαγεριοῦ—γιὰ ἀστεῖο τάχα—ἐτρέ-
βηξαν ἀπάνου. Ἀπὸ πίσω ἐρχότανε ἡ Ἀγλαία μὲ
τὴν Παρασκευή. ἴσπην σκάλα ποῦ ἀνεβαίνανε, ὁ
Γιωργάκης ἐχτυποῦσε δυνατὰ τὰ πόδια του, λὲς
ἀπὸ φόβο, γιατί ἄρχισε λίγο νὰ κρονοξεστῆναι,
λὲς γιὰ νὰ δώκῃ εἶδησι ἴσπην φάντασμα τῆς Ζαφεύ-
ρωσ νὰ φύγῃ, ὅπως ἔλεγε, γελώντας τάχα. Ἀμα
ἔφτασαν ἀπάνου ἴσπην σοφίτα ἐπροχώρησαν κατὰ τὸ
ἀριστερὸ μέρος, ποῦ ἦταν ἡ κάμερα μὲ τὸ βρυκό-
λακκα.

— Ὠ! πῶς ἐκιτρίνισες!! τοῦ εἶπεν ἡ Ἀγλαία.

— Ἐτσι σοῦ φαίνεεεε. . . ταί. Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ;
δὲν τρέπεσαι! ἠθέλησε νὰ πῆ, μὰ ἡ γλώσσά του
κάπως ἐπιανότανε. . .

Καὶ κάνοντας ἓνα ψεύτικο θάρρος ἔσπρωξε τὴ
μισάνοιχτη πόρτα.

— Πῶ πῶ ἀλήθεια! ἐφώναξε. Τὰ δόντια του
ἄρχισαν νὰ τρίζουν, τὸ μαχαίρι, ποῦ εἶχε ἴσπην
χέρι εὐρέθηκε χάμου ἴσπην πάτωμα κι' αὐτὸς εὐρέ-
θηκε χωρὶς ὑπερβολὴ μὲ τρία πηδήματα κάτου ἀπὸ
τὴ σκάλα.

— Τί τρέχει; τὸν ἐρώτησε ἡ μαμμὰ τῆς Ἀγλα-
ίας, ποῦ ἦταν ἐκεῖ. Τί ἔπαθες καλέ;

— Τὴν εἶδα ὀλάκερη τὴ Ζαφεύρω μὲ μάτια νὰ
γουρλωμένα, μὲ στόμα νὰ ἀνοιχτό! . . . Τὴν εἶδα,
τῆς ἀποκρίθηκε τρέμοντας σὰν ψάρι ὄξω ἀπ' τὸ νερό.

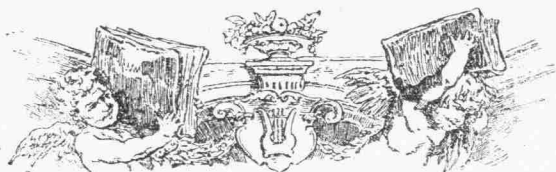
— Ἀχ! μαμμὰ μου, μαμμὰ μου ἀκούστηκε σὲ
λίγο νὰ λήῃ μὲ παραπονετικὸ τόνο ἡ Ἀγλαία, κατε-
βαίνοντας ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἀχ! μαμμὰ μου, ὁ
ράμπαγᾶς μου ὁ μαῦρος γάτος μου. . . τὸν ἔκλεισ'
αὐτὸς ὁ βρωμοΝικόλας ἴσπην κάμερα κι' ἐψόφησε.
Σὰν ἄνθρωπος φαίνεται ὁ ἄμιρος ἀπάνου ἴσπην
κρεββάτι. Ἀχ! τὸν κακόμοιρο τὸ «ράμπαγᾶ μου»
νὰ φοβήσῃ ἀπὸ τὴν πείνα! μόνον τὰ κόκκαλά του
ἔμειναν. Νὰ αὐτὸς ἦταν ὁ βρυκόλακκας. Ἀχ! τὸ
δύστυχο τὸ γάτο μου! . . .

. . . Ὁξω καὶ σὺ ἀπὸ δῶ δειλὴ τρεμουλιάρη!,
ἐγύρισε κι' εἶπε τοῦ Γιωργάκη. Σ' ἐσυχάθηκα. . .
Ἄντρας εἶσαι σὺ ἢ ψοφῆμι; Ὁξ' ἀπ' ἐδῶ. . .

Κ' ἐκεῖνος ἐτρέβηξε ἀγάγια-ἀγάγια κι' ἐφυγε μὲ
σκυμμένο κεφάλι, λέγοντας ἀπὸ μέσα του:

— Δὲν ἔχει κι' ἄδικο. . . ἀλλὰ μήπως κι' ἐγὼ τὸ
θέλω νὰ εἶμαι δειλός;

ΛΕΩΝ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

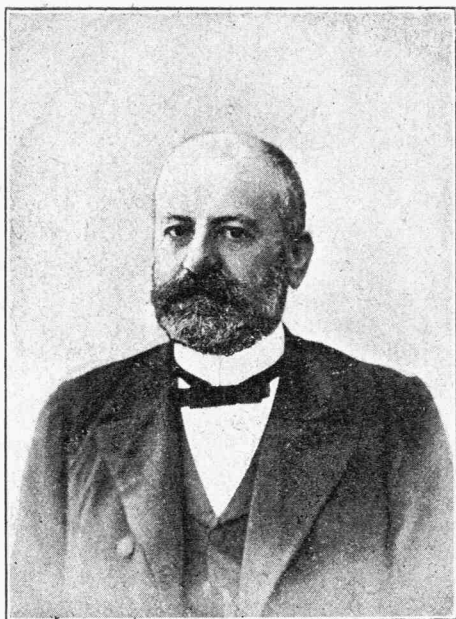

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἀναγράφωμεν σήμερόν τινα τῶν ἐν τῇ «Ἐστία» ἀγ-
γελλομένων δημοσιευμάτων, ἄτινα ἕως τώρα διὰ διαφο-
ρους λόγους δὲν ἠγγέλθησαν παρ' ἡμῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ δύο τελευταῖα
τεύχη τῆς ἐν Παρισίοις Revue des Etudes Grecques,

Ἀντώνιος Μηλιαράκης

δι' ὧν συμπληροῦται ὁ ἕκτος τόμος, τὸ 23 (Ἰούλιος—Σεπτέμβριος 1893) καὶ τὸ 24 (Ὀκτώβριος—Δεκέμβριος 1893). Ἐκ τούτων τὸ μὲν 24 δὲν περιέχει εἰμὴ ἀναγραφὴν τῶν ἐταίρων τοῦ πρὸς ἐπιθέρουναι τῶν Ἑλληνικῶν σπουδασμάτων. Συλλόγου καὶ βιβλιογραφίαν ἐκτενή, τὸ δὲ 23 περιέχει: διατριβὴν τοῦ Weil περὶ Ἑρμοκοπιδῶν, Ἑλευσινίους ἐπιγραφὰς ἐκδιδομένας ὑπὸ Foucart, πραγματεῖαν περὶ τῆς Ἀναβάσεως τοῦ Ξενοφῶντος, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς Félix Dürrbach πειροῦται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ξενοφῶν διὰ προσποιήσεως μετιοφορσύνῃς θέλει ἑαυτὸν κυρίως νὰ ἀναδείξῃ καὶ νὰ δοῦσῃ ἐν τῇ συγγραφῇ του ἐκείνη, κρίνει ὑπεραπολογούμενος κατὰ τῶν διαβολῶν τῶν ἔχθρῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων του, Ἀπόσπασμα ἐκδοθησομένου συγγραμματος τοῦ J. Kont: Ὁ Ἄσιγγ καὶ ἡ ἀρχαιότης τὸ ἀπόσπασμα ἐπιγράφεται: Ὁ Ἄσιγγ καὶ ὁ ῥοισμός τῆς τραγωδίας κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη—τέλος δέ, διατριβὴν τοῦ Θεοδώρου Reinach περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔζησεν ὁ μυθογράφος Βάβριος καὶ βιβλιογραφίαν.

Ἐσφύτως δύο τεύχη τῶν Mittheilungen τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου ἔρχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸ τέταρτον τοῦ III' τόμου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ IV'. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῶν δύο τούτων τευχῶν περιέχει κυρίως οὐκ ὀλίγας ἐπιγραφὰς ἀνεκδότους—Σαμοθράκης (ὑπὸ O. Kern καὶ v. Gaertringen) καὶ Ἐδέσσης (Mordtmann), εἶτι δὲ περὶ τῶν ἐν Τράλλεσι τῆς Κιρκίας γενομένων ἀνασκαφῶν (ὑπὸ Humann καὶ Doerpfeld), μικρὰν πραγματεῖαν τοῦ Brueckner περὶ Ἀθηναϊκοῦ ἐνταφίου εὐρήματος τῆς λεγομένης γεωμετρικῆς περιόδου (χάλκου τρίποδος) καὶ βιβλιογραφίαν. Τὸ δὲ νεώτερον τεῦχος περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς κυριώτατα: Περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ θεάτρου τῆς Μαγνησίας (v. Gaertringen, Kern, Doerpfeld), Σκηρικὰς ἐπιγραφὰς ἐκ Μαγνησίας (ὑπὸ Kern), Περὶ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς γεωγραφίας τῆς Λυδίας (Buresch), Ἐπιγραφὰς Σαμοθράκης καὶ Ἀθηνῶν. Περὶ ταινιοφόρου ἀγάλματος εὐρεθέντος ἐν Πειραιεὶ καὶ ἀποκειμένου ἐν τῷ αὐτῷ γυμνασίῳ καὶ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἐνεακρούσου τοῦ Doerpfeld.

Ἐπιτα ἔρχομεν συνεκδομμένα τὰ τεύχη 8—12 (Αὐγούστου—Δεκέμβριος 1893) τοῦ Bulletin τῆς ἐνθάδε Γαλλικῆς Σχολῆς, ὧν τὸ κυριώτατον δημοσίευμα εἶναι ὁ περιβόητος ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ ἐν Δελφοῖς εὐρεθείς (καίμενος μετὰ τῶν ἀρχαίων μουσικῶν σημείων, μεταγραφῆ εἰς τὴν νεωτέρα μουσικῇ, μετρικῇ διαίρεσις κτλ.). Πλὴν ὅμως τοῦ ὕμνου τούτου περιέχονται ἐν τοῖς τεύχεσι τούτοις καὶ ἄλλα ἀξιολογὰ: Ἐπιγραφὰὶ (Δελφῶν, Στρατοῦ, Κυζίκου, Μυσίας, Βιθυνίας)—Γυναικίον ἀγαλμα Ἀλικαρ-

νασσοῦ (ὑπὸ E. Michon)—Ἀρχαῖα κεφαλὴ Βρεττανικοῦ μουσείου (Lechat)—Περὶ τοῦ γλύπτου Θερασζένου τοῦ Παρίου (S. Reinach)—Περὶ τινῶν ἀρχαίων ἀγγείων τοῦ Λούβρου (Pottier)—Νομισματικὴ καὶ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Μυκόνου (ὑπὸ I. Σβορώνου)—Ἑλληνολατινικὴ ἐπιγραφὴ Ἰουστίνου καὶ Ἰουστινιανοῦ τῆς I' Ἰουλίου 527 (Diehl)—Νομίσματα Λυκίας (Διαμανταρᾶ). Σημειωτέον ὅτι ἡ μὲν φιλολογικὴ ἐρμηνεία καὶ ἡ μετρικὴ διαίρεσις τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι ἔργον τοῦ Weil, ἡ δὲ εἰς αὐτὸν ἀναφερομένη μουσικὴ πραγματεῖα ἐφιλοπονήθη ὑπὸ Θεοδώρου Reinach.

Ἐπὶ τοῦ Γουίδου Βιάζη, ἐφόρου τῆς Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Φλωρεντίας, θὰ ἐκδοθῶσι προσεγῶς διάφορα ἀνεκδότα φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὰ πολὺτιμα ταῦτα χειρόγραφα ἀπέκτησεν ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Φλωρεντίας ὡς ἐξῆς: Φαίνεται ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ὁ αὐτοκράτωρ ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ διὰ τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του, ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν θεῖόν του, τὸν Καρδινάλιον Φές, ἀρχιεπίσκοπον τότε τοῦ Λυῶν, κιβώτιον φέρον τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα καὶ περιέχον ἐκτὸς τῆς ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας, καὶ νεανικὰ τινὰ δοκίμια, γραφέντα μεταξύ τοῦ 1786 καὶ 1792. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρδινάλιου Φές, ἐπισυμβάντα τῷ 1839, τὸ κιβώτιον περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ πρωτοσυγγέλου του ἀββᾶ Λυοννέ, ὁ ὅποιος τὸ ἤνοιξεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Καρόλου Βοναπάρτου, υἱοῦ τοῦ Λουκιανῶ. Τὰ χειρόγραφα ἠγόρασε τότε ὁ δικαβόητος Libri, ὁ ὅποιος τῷ 1842 δι' ἄθροον δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων, ἀνήγγειλε τὴν ἀνακάλυψίν του. Μετὰ τὴν σύλληψιν τούτου, τὰ χειρόγραφα ἠγόρασεν ὁ λόρδος Ashburnham ἀντὶ 8,000 λιγρῶν στερλινῶν. Ἀπὸ τοῦ 1847 μέχρι τοῦ 1882 ἔμειναν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μεγάρου Ashburnham, ἐκεῖ δὲ τὰ ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως ὁ Φρειδερίκος Μασσῶν, ὁ διακεκριμένος νεπολεοντιστής, καὶ ἐπρότεινε εἰς τὸν ἔφορον τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων νὰ τὰ ἀγοράσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν εἶδε τὸ ζητούμενον ποσόν, ἔσπευσε νὰ τὰ ἀποκτήσῃ ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Φλωρεντίας. Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τούτων δημοσιεύει εἰς τὸ τελευταῖόν της τεύχος ἡ Revue des Revues ἐν διήγημα, παραλαμβάνουσα αὐτὰ ἐκ τοῦ Cosmopolitan τοῦ Ἀπριλίου.

Διετριψεν ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν Ἀθῆναις ὁ δάκτυλος γάλλος συγγραφεὺς καὶ ἐνθερμώτατος φιλέλληνας Ἐκτωρ Μαζῶ. Κατέλυσε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπὸ αὐστηρῶν incognito, μόνον δὲ ἀρῶ ἐφυγεν, ἐγνώσθη ἡ εἰς Ἀθήνας ἔλευσίς του.

Εἰς τὴν Ἐπιθεωρήσειν τῶν Παρισίων, ὁ Σπουλλεο, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, δημοσιεύει ἄθροον «Ὁ τύπος καὶ ἡ ἀγωγή τῆς Δημοκρατίας», ἐν ᾧ ἐξάσει ὅτι ἔρχεται ὁ λαὸς ἐκ τῆς ῥιζικῆς μεταβολῆς τοῦ τύπου, γινόμενον τύπου πληροφοριῶν, ἀντὶ ὧς ἦτο ἄλλατε, τύπου συζητήσεων. «Ὁ σημερινὸς τύπος—ἐπίχεται—ἀρκεῖται ἱκανοποιῶν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῶ καὶ τέρπων. Ἀλλ' ὀφείλει νὰνυψῶθῃ εἰς τὴν προτέραν του περιωπῆν. Εἰς αὐτὸν εἶνε ἐμπιστευμένον τὸ μέλλον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὸν τύπον ὀφείλω πᾶν ὅ,τι εἶμαι καὶ πρὸ πάντων τὴν εὐκρίνειαν».

Ἐπισημονικά

—Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Μαρτίου τῆς «Pall Mall Magazine» ὑπὸ τὸν τίτλον «Πῶς ὀμιλοῦν καὶ πῶς ἀποληθσκου οἱ πῆθηροι», ὁ καθηγητὴς Γάλλο δημοσιεύει τὰ περιεργότατα ἐξαγόμενα τῶν ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἠθῶν τῶν πηθῆκων μελετῶν του, τοὺς ὁποίους ἐσπούδασεν ὡς γνωστὸν, ζήσας ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ διάση τῆς Ἀφρικῆς ἐντὸς κλωθοῦ σιδηροῦ, συμματοπλέκτου.

—Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς διεθνοῦς ἐν Καλλιφορνίᾳ Ἐκθέσεως θὰ συνέλθῃ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ συνέδριον Ἀστρονόμου.

—Ἐν Λισσαβῶνι τὸν προσεχῆ Ἰούλιον θὰ συνέλθῃ διεθνὲς ὀρυκτολογικὸν καὶ γεωλογικὸν συνέδριον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πορτογαλικῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἐκλήθησαν νὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ Ἑυρωπαϊκὰ Κράτη.